

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ.

Τήν Δευτέραν, 13^η/ 26^η Ὀκτωβρίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἰς τήν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν καί τό ὄνομα αὐτοῦ φέρουσαν ἱεράν Μονήν, εἰς τήν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὁχθῆς τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, δεξιὰ τῷ κατερχομένῳ ἀπό Ἱερουσαλὴμ πρὸς τήν Νεκράν θάλασσαν.

Ἡ ἐορτή αὕτη, θεσπισθεῖσα ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων κατὰ τήν 13^η / 26^η Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, ἔχει τήν ἀρχήν εἰς τό γεγονός ὅτι κατὰ τήν ὥς ἄνω ἡμέραν τοῦ ἔτους 1965, τό σκήνωμα τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, τό ὁποῖον εἶχε μεταφερθῇ εἰς Βενετίαν ὑπό τῶν Σταυροφόρων, ἐπεστράφη ὑπό τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τῇ συνοδείᾳ τότε αὐτοῦ ἐκ Βενετίας πρὸς Ἱεροσόλυμα τῶν μακαριστῶν Μητροπολιτῶν Καισαρείας Βασιλείου καί Πέτρας Γερμανοῦ, τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, διακόνου ὄντος τότε καί τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ὁσίου Σάββα Ἀρχιμανδρίτου Σεραφεῖμ, τῇ ἐπισημῇ τότε ὑποδοχῇ εἰς τήν Πύλην τοῦ Δαυΐδ, τῇ παραμονῇ διὰ προσκύνησιν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί τῇ μεταφορᾷ καί διαφυλάξει αὐτοῦ ἄχρι τοῦ νῦν καί εἰς τό διηνεκές εἰς τό Καθολικόν τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς.

Τῆς ἐορτῆς ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσελθὼν ἐξ Ἱεροσολύμων δι' ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Μητροπολίτου πρῶην Ζαμπίας κ. Ἰωακείμ, τοῦ πνευματικοῦ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων π. Σεργίου ἡγουμένου εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἀγίου Σπυρίδωνος, τοῦ Ἀγιοσαββίτου π. Ἰγνατίου καί ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ποιμένων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου ἡγουμένου εἰς τό Φῆξ, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Βαρθολομαίου, ἡγουμένου εἰς τήν Ἱ. Μονήν Τιμίου Προδρόμου Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου ἡγουμένου εἰς τήν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, Ἀραβοφώνων πρεσβυτέρων, ψάλλοντος τοῦ ἡγουμένου Ἀκκρης – Πτολεμαίδος Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου μετὰ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ ἑλληνιστί καί ἀραβιστί καί μετεχόντων ἐν κατανύξει τῶν Ἀγιοσαββιτῶν μοναχῶν καί ἄλλων Ἀγιοταφитῶν καί μελῶν τοῦ Ἀραβοφώνου ποιμνίου ἐκ τῶν πόλεων Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καί Χωρίου τῶν Ποιμένων καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, ἐπὶ τούτου προσελθόντων εἰς τήν Ἱεράν Μονήν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος ἐμὶ καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπausιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν», (Ματθ. 11,28-29), λέγει ὁ Κύριος.

Ἀγαπητοί Πατέρες καί ἀδελφοί ἐν Χριστῷ.

Σήμερον ἀγάλλονται οἱ οὐρανοί καί εὐφραίνονται τά ἐπίγεια καί δὴ ἡ ἀσκητική καί μοναστική ὁασις Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, καί τοῦτο διότι πανηγυρικῶς ἐορτάζομεν τὴν συμπλήρωσιν πεντήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ ἀφθάρτου σκηνώματος τοῦ ἁγίου Σάββα ἐκ τῆς Βενετίας εἰς τὴν φερώνυμον Λαύραν αὐτοῦ, ἔνθα καί ὁ κενός αὐτοῦ τάφος.

Τό ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἱερὸν σκῆνωμα, δηλονότι ὁλόσωμον λείψανον τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα, ἀποτελεῖ τρανὴν ἀπόδειξιν καί μαρτυρίαν ἀδιάψευστον ὅτι ὄντως ὁ αἱρὼν τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ εὕρισκε ἀνάπαυσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἡ ἀνάπαυσις δέ αὐτὴν εἶναι τό τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας φῶς κατὰ τὸν Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, «ὁ δέ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τό φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τά ἔργα, ὅτι ἐν θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα», (Ἰωάν. 3,21), λέγει ὁ Κύριος.

Αὐτόν ἀκριβῶς τὸν ἀληθινὸν τρόπον ζωῆς ἐπέλεξε καί ἀνεζήτησεν ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Σάββας, ἐγκαταλείψας τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πατρίδα τὴν Καππαδοκίαν. Ἐλθὼν δέ εἰς τὸν αὐχμηρὸν τοῦτον τόπον τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, δηλονότι τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ κόπων καί ἀγώνων, ἐγένετο θεωρός τοῦ ἀπροσίτου φωτός, δηλαδή τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο ἐξάλλου μαρτυρεῖ καί καταγγέλλει τό ἀναλλοίωτον καί ἀδιάφθορον λείψανόν του.

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», (Ματθ. 11,28). Ἐλθετε πρὸς ἐμέ, λέγει ὁ Χριστός, ὅλοι ὅσοι εἴσθε κοπιασμένοι καί φορτωμένοι ἀπὸ τό βάρους τῆς ἁμαρτίας καί τῶν θλίψεων. Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἁμαρτία, ὡς διδάσκουν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας προκαλεῖ κόπον καί γίνεται βαρὺ φορτίον. «Κόπος γάρ καί μέγιστον φορτίον ἡ ἁμαρτία». «Ἐχει γάρ (ἡ ἁμαρτία), λέγει ὁ Ζιγαβηνός, κόπον μὲν πρό τοῦ ἀποτελεσθῆναι, βάρος δέ μετὰ τοῦτο». Μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅχι διὰ νὰ μᾶς ζητήσῃ εὐθύνας, ἀλλὰ διὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας. «Δεῦτε οὐχ ἵνα ἀπαιτήσω εὐθύνας, ἀλλ' ἵνα λύσω ἁμαρτήματα. Δεῦτε οὐκ ἐπειδὴ δέομαι ὑμῶν τῆς δόξης, ἀλλ' ἐπειδὴ δέομαι ὑμῶν τῆς σωτηρίας».

Ὁ Χριστός, ἀδελφοί μου, θέλει τὴν σωτηρίαν μας. Θέλει νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τό βάρους τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ζητεῖ τὴν μετάνοιαν ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν: «Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Ματθ. 9,13).

Τὴν πρόσκλησιν ταύτην: «Δεῦτε πρὸς με» ἀπευθύνει πρὸς ἡμᾶς ὁ Χριστός ὅχι μόνον προφορικῶς, ἀλλὰ καί προσωπικῶς διὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, δηλαδή τῶν Ἀγίων αὐτοῦ. Σήμερον δέ ἀπευθύνει τὴν πρόσκλησιν ταύτην πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἑκατοντάδες ἐκ τῶν συνανθρώπων ἡμῶν κοπιῶντων καί πεφορτισμένων, εὗρον ἀνάπαυσιν καί ἐξακολουθοῦν νὰ εὕρσκουν εἰς τὸν ἡγιασμένον τοῦτον τόπον τῆς Λαύρας τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ Θεοφόρου, ἔνθα διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τῆς νηστείας καί τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἐπιτυγχάνεται ἡ καθαρότης τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου: «Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁρῶνται», (Ματθ. 5,8). Βεβαίως διδάσκαλος καί ὁδηγός πρὸς τό φῶς τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας, εἶναι αὐτός οὗτος ὁ Κύριος, ὁ Ὁποῖος εἶναι αἷτιος τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ὡς λέγει καί ὁ Προφήτης Ἡσαΐας: «καί ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς οὐδέ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος ἔσωσεν

αυτούς διά τό ἀγαπᾶν αὐτούς καί φείδεσθαι αὐτῶν», (63,8-9).

Εὐχαριστήσωμεν, ἀδελφοί μου, τῷ Κυρίῳ, τῷ χαρίσαντι ἡμῖν καί ἀνακομίσαντι ἐν τῇ φερωνύμῳ ἱερᾷ ταύτῃ Λαύρα Σάββα τοῦ ἡγιασμένου τό πάνσεπτον καί θαυματουργόν αὐτοῦ σκῆνωμα καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τήν ἀρετήν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν, ἔπεισαν τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδέων. Νῦν δέ τῷ θείῳ φωτί καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καί ἡμῶν τὰς διανοίας, ἵνα καί ἡμεῖς ἀξιωθῶμεν διά τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τοῦ φωτός τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας, Σάββα Πατήρ ἡμῶν», Ἀμήν.

Τοὺς ἐν εὐλαβείᾳ προσελθόντας πιστοὺς ἐκοινωνήσεν ὁ Μακαριώτατος τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ εὐθύς μετά τήν ὁμιλίαν.

Μετά τήν Ἀπόλυσιν, ἐδόθη τό κέρασμα ἐκ κολλύβων, οἴνου καί παξιμαδίου εἰς τὸν νάρθηκα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, μετά δέ τοῦτο παρετέθη μοναστηριακὴ τράπεζα, ἣν ἠύλόγησεν ὁ Μακαριώτατος.

Εὐθύς μετά ταῦτα ὁ Μακαριώτατος εὐλογῶν τοὺς Πατέρας, εὐχαριστοῦντας Αὐτῷ, ἀνεχώρησε, διερχόμενος κατὰ τήν τάξιν καί ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, δι' Ἱεροσόλυμα, δοξάζων τὸν θεὸν ἐπὶ τῇ τελέσει τῆς ἐορτῆς ταύτης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

